

חסתבר כי צעירי צרפת חושבים אחרת. אמנם כולם יודעים עדיין מי היא — אם יש בזה מחמאה כלשהי. אולם מה שהם אומרים עליה: „נבלה גדולה, משחקת כמו נעל“. „סקסית, אבל שחקנית גרועה“. „טובה רק לסצינות עירום, וזה כבר לא באופנה“. רק הרחמנים הסכימו שבכל-זאת „יש לה חזק יפה“.

כל זה בא רק לחזקתה עד כמה אכזרי הזמן, כשהמזכיר בגורלן של כוכבות יפני פיות, שמראן החיצוני הוא הסחורה היחידה שיש להן למכור. ב.ב. שהיתה פעם סאנסציה, נאלצת

— והיום — משחקת כמו נעל

— והיום — שחקנית מוכשרת

— והיום — כאבידירי הצלחה

אהבה

נטעם נורורים

אהבה כשמש במים צוננים

(גורדון, תל-אביב, צרפת) — מאחר וזה סרט המבוסס על ספר

של פרנסואז סאגן, טבעי שהוא עוסק באהבה מטובלת במרו-ריס, שחרקע שלה הבורגנות האמידה החדשה בצרפת, ומו-סריהשכל הוא שהחיים הם כמים צוננים, ובהם קרני שמש חמות בודדות בלבד של אהבה.

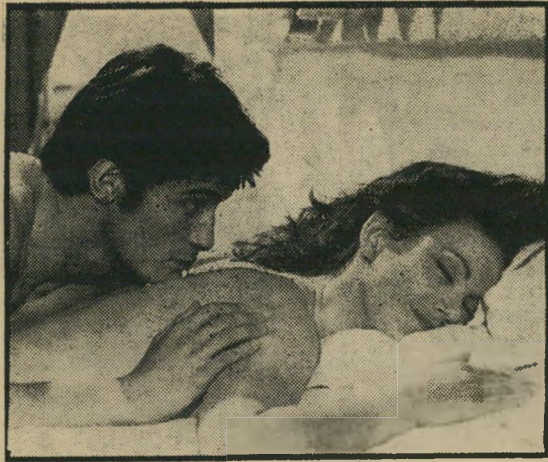
במיקרה זה, קרן השמש היא אשה נשואה מן הפרו-בינציה, המאירה את השיממון בו נתון עיתונאי פריזאי צעיר, שעיף עד כדי-כך מחברתו האמריקאית הקודמת, עד שאינו מסוגל אפילו לתנות-עימה אהבים.

על רקע הנוף הכפרי צומחת בין השניים אהבה מיו-טית, מלווה ברישורש צעי היער, שדות ירוקים וכבשים לבנות הרועות בהם, בגשמי קיץ ובאווירה פרובינציאלית קצת מגוחכת.

כאשר נמשכת המרשה בפריז — מגיע תור המרורים. כלומר: האושר אינו נמצא מעבר לפינה.

כפי שקורה לא פעם במלודרמות מן הסוג הזה, אף אחת מן הדמויות אינה ברורה די הצורך. לבטיחה אמנם נראים מאוד לעין, אבל אין להבין בדיוק מה גורם להם. הקצב האטי מדיגש, כביכול, את מישקלן חרב וחעעום של דמעות האהבה.

במיקרה זה לפחות, חבמאי ז'ק („בורסלינו“) דריי דאג

אוֹר ופורל: דמעות כבדות

לפחות לרקע אסטטי ונעים-לעין. הוא לא הגזים מדי במלודרמה, ונעזר בצמד נאה לעין, מארק פורל וקלודין אוֹר, שתואמים את דרישות התפקידים הראשיים. כך שאם זה לא מעשה גאוני, זה לפחות לא גורם סבל מיוחד.

תרגילי-בוסר

להצגה בבית

מתנה משמיים (סטודיו, תל-אביב, ישראל) — עם כל הרצון הטוב וההתחשבות שצריך לגלות

כלפי סרט ראשון של במאי, שהוא גם צעיר וגם ישראלי — קשה להבין מה טיבה ומה טעמה של מתנה משונה זו, שלא ריח הארץ ולא ריח השמיים בה, אלא ריח תבשיל שלא התבשל די צרכו.

למעשה, אמר למצוא כאן קצת מכל דבר; סיפור אהבה מתקתק כמו בנורית, בין בחור שמחפש עדיין את דרכו בחיים לבחורה, הדוחה בגללו הצעות מצד מעבידה העשרה. לפרקים נדמה כאילו חבמאי, גד בן-ארצי, מנסה לשווא להשיג מעין הומור עממי פנטסטי, נוסח נס במילנו. אבל הומור אינו מצחיק ואין בו שום דבר מן הפנטסיה. יש כאן גם מעשה שוד, שבסיגנונו לא החליט עדיין אם הוא רוצה לחזיר את אנו הגנבים או את סרטי מץ-סנט. משום כך, כל בדיחותיו מגומגמות. השוטר השלומיאל התבשל כנראה ברוטב קישון, והעלילה כולה, על המוני האפיקים הרבים בהם היא מתפשטת, לא היתה מעוררת אמון אפילו בניסגרת של פוטורומן.

אשר לשחקנים, קשה לומר שנראה כאילו הבינו מה רוצים מהם. עמוס טלישיר, שתוכיח עצמו דווקא ככיר-שרון באני, איש לא מכיר, מתחלך במבט זועף קבוע. עדנה לב איננה משנה לרגע את הבעת ידיד הנפש שלה. יוסי פולק מזיז את גופו ממקום למקום ללא סיבה נר-

פולק ושבית: תבשיל לא מוכן

אית לעין. הרגע בו הוא מניף את ציפי שבית על כתפו, כדי לזכות בהתערבות, הוא דוגמה אופיינית לסוג החור-מור הנפוץ בסרט. בסך-הכל, זה יכול אולי להיות תרגיל שבמאי מתחיל צריך להציג בביתו, כדי ללמוד מן השגיאות. זה ודאי אינו סרט לחפצה מיסחרית, שתמורתן צריך הצופה לשלם ארבע ל"י.

ואת שומרי החוק כגזעים דומים יותר מכת-שהם עצמם היו מוכנים להודות. כדאי לראות.

*** **טאורמה** (בן-יהודה, איטליה) — משל של פיאר פאלו פאזוליני על פשיטת הרגל של המוסר הבורגני-נוצרי. מיועד אך ורק למי שמוכן להתייבב בסבלנות ולעקוב אחרי עלילה סמלית ור-סגפנית באורח קיצוני.

ירושלים

*** **בעין ערומה** (סמדר, ארצות-הברית) — תערובת של קטעים תעודיים וסיפור עלילתי. הסובבם שניהם על הי-וועידה הדמוקרטית בשיקאגו 1968, ועל התעלול המטרה במפגינים שם. שילוב מעניין.

*** **בלבייהקש** (אורנע, אנגליה) — מדען אמריקאי מחפש מיפלט בכפר בריי טי נידח. מגלה שאין מסתור מפני האלימות ואין אדם יכול להסתתר מפרי אלימות זו או להתעלם ממנה. חבל רק שהקיצוצים בסרט טשטשו חלק מן השליחות שלו.

חיפה

*** **מקבת** (שביט, אנגליה) — גירסתו של סולנסקי למחזה של שקספיר, אמנם לא יורדת לעומקה של הטרגדיה הר-קלאסית, אבל יש בו עוצמה ויופי שרק במאי פולנסקי יכול להכניס לסרטיו.

ובישין לפני 35 שנים. בבאר קטן בפיגאל. מנצל היום כל קמט שהוסיף לו הגיל, וכל מי שצח חלק שפיתו השערות הנושרות על ראשו, על-מנת להצחיק את מעריציו הרבים. מסתבר כי רק ליפנים מתאכזר הזמן.

תדרין

תל-אביב

*** **מיני ומוסקוביץ** (תכלת, ארצות-הברית) — סיפור-אהבה יוצא-דופן בין פקידה במוזיאון לשומר מגרשי-חניה. מביינים באינטימיות ומקוריות, ומציג כמה מן האספקטים הפחות מלבבים של אמריקה.

*** **הצגת הקולנוע האחרונה** (פריז, ארצות-הברית) — מבט נוסטאלגי אל אמריקה של תחילת שנות החמישים, התמימה יותר, שטושה יותר וכנה יותר. משחק טוב ובימיו מעניין.

*** **קברט** (פאר, ארצות-הברית) — עליית הנאצים לשלטון בגרמניה כפי שהיא משתקפת בעיניהם של צעיר בריטי ונערה אמריקאית השוהים באותו זמן בברלין, ובחופעות מועדון לילה, שהם החלק הר-מבריק ביותר בסרט. בהנחיית ג'ואל גריי.

*** **ליקה על העיר** (אסתר, צרפת) — סרט-פשע של ז'אן פיאר (המעגל הר-אדם) מלוויל, המציג שוב את העבריינים

היום לסנות מקומה לצעירות ונועזות אפילו יותר ממנה. השורה הארוכה של סרטים פושיטת ורעים, בהם הופיעה, אינה עוזרת לה הרבה.

עם זאת, היא לפחות שומרת על חיצוניות זוהרת. לעומתה, פצצת-המין של אנגליה בשנות ה-50, דיאנה דורס, השתנתה כי-צורה מבהילה: מי שהיתה פעם המתחרה הבריטית של מרילין מונרו וג'יין מנספלד, והציגה מחשופים עוצרי-נשימה לפני 15 שנים בלבד, היא היום אשה כבדת-בשר, ורחבת-מימדים.

אולם הפלא ופלא. האנגלים גילו פת-אום, וכאשר הסירה את צבע הפלאטינה משערה והניחה לגיורה להתעגל ולסגור השלישי לצמוח בנחת — צצה מאחורי התפאורה שחקנית דראמטית כישרונית, שעברה מבחן קשה כאשר כבשה אפילו את לב מיתקן קישאטון הקפדניים של לונדון במחזה אחרי שלושה חודשים, ואת מבקרי הקולנוע בנברת בלונדן המדהימה. לגברים, התייחסו השנים יפה יותר. ברנדי בליה, לדוגמה, שהתחיל עוד לפני מלחמת העולם הראשונה, לא היה אז יפה די הצורך לתפקידי מאהבים, ונאלץ להופיע בצל יפהפים תורנים כמו ז'אן פיאר אומון. היום, מראהו העגלגל ונסיגו הדרמאטי מבטיחים לו תפקידים ראשיים, בהם אין ליופי כבר כל חשיבות שהיא.

ואילו לואי דה-פינס, שהיה פסנתרן צנוע